

Luku 2. Kohotan katseeni ja näen olennon viskaavan ihmismäisen ruumiin sivummalle. Sitten olento katsoo minuun ja jähmetyt. Olennon silmät ovat vanhat.. Todella vanhat. Ne ovat nähneet historiaa todella paljon, jopa enemmän kuin Rodricon lauman vanhin jäsen Cyril.. Nuo silmät, jotka katsovat minua eivät ole todellakaan uhkaavat, mutta ne eivät ole lempeäkään.. Ne ovat neutraalit, jokseenkin ystävälliset ja todella väsyneet. Kaiken sen takana näkyy myös nälkä, joka haluaa tulla tyydytetyksi, mutta ennen kaikkea tuo katse herättää minussa suurta kunnioitusta.. Kohoan maasta, mutta jään polvilleni ja katson maahan. "Anteeksi.. Minun ei ollut tarkoitus tujottaa.." Kuuluu väsynyt huokaus, jossa käväisee pieni Murahdus, ja sitä saattelee askeleet, jotka lähenevät minua. Pian edessäni seisovat kaksi lyhyt turkkista jalkaa, josta lähtee pitkät, kynnelliset varpaat. Kohotan katseeni ja näen, että sen taka-, että etujalat ovat lyhyet verrattuna pitkään ja paksuun käärmemäiseen vartaloon, jota verhoaa lyhyt tumma turkki. Olennon päätä kannattelee vahva kaula ja sen pää muistuttaa ketun päätä, josta kohoaa vaaleat sarvet, jotka kaareutuvat hiukan taakse ja sen jälkeen hennosti kohti yötaivasta. Katson lumoutuneena olentoa. Mikä olento tuo on..? Yllättäen olento tökkäisee kuonollaan päälakeani ja katsahdan tähän. "Mm.. Mitä?" Olento nyökkää päätänsä taakse päin ja samassa tämä lähtee kiitämään ilmassa tähän suuntaan. Kun hänen käärmemäinen vartalonsa suhahtaa etupään mukaan, syntyy kunnon tuulenpuuska, joka ravisuttaa hiuksiani ja vaatteitani. Nousen seisomaan. Haluaako se minun seuraavan..? Nousen ja juoksen olennon pian kiinni. Juoksen sen ilmassa leijuvan ja käärmemäisesti kiemurtelevan vartalo vierellä. Hetkinen..? Sillähän ei ole siipiä.. ja se lentää..? Vau. Mikä ihmeen olento tuo oikein on? Samassa vastaani iskee tuo samainen nälän aiheuttama kipu, joka aiheuttaa sekoamisen askelissani ja rysähdän maahan. Hitto.. kiroan ja näen sumein silmin kuinka olento liittää pois. Hitto soikoon.. Olen niin avuton.. Sitten silmissäni pimenee ja kipu katoaa. Tämä tuoksu.. Raotan silmiäni ja sumein silmin näen tason päällä lasissa tuota ihanaa punaista nestettä, jota kaipaen todella kipeästi. "Verta.." sanon, mutta ääneni on vain hiljainen käheä kuiskaus. Kurkkuni on kipeä ja se tuntuu kuin se olisi hiemopaperia täynnä. Vatsakaan ei ole sen parempi. Se myllää tyhjyyttään kuin pesukone pesisi vaatteita. Kohotan voimattoman käteni lasia kohti ja haparoiden saan lasin käteeni. Tuon lasin huulilleni varovasti ja kulautan sen välittömästi tyhjäksi. Hieraisen silmiäni ja katselen ympärilleni. Olen.. huoneessani..? Mutta äskönhän olin vielä.. metsässä sen olennon kanssa.. Ja kaiken lisäksi on näköjään aamu.. tai päivä.. Miten vain. Kohoan istumaan ja lasken lasin yöpyödälle. "Hitto.. Miten päädyin tänne..?" kysyin hiljaa. "Hetkinen.." Se olento.. Olisko se tuonut minut tänne..? Mutta miten? Mistä se tiesi..? Hetkautan harteitani. Noh, saan tietää joka tapauksessa jossain vaiheessa.. Venyttelen kun tunnen voimieni olevan vähän parempaan päin. "Ah, nyt on parempi.." Inhoan olla niin voimaton. Hieraisen kasvojani. Hitto, oli kyllä yö.. Koska en saanut yöllä syötyä, niin onneksi nyt saan syödä rauhassa ja pitää saaliini, vaikka se onkin muutama lihanpala jääkaapista.. En kyllä enää metsästä yksin.. Nousen viskaisten peiton sivuun ja vetäisen vaatteet ylleni. Olen astumassa ulos huoneestani, mutta tuskainen eläimellinen karjaisun ja ulvahduksen sekainen ääni pysäyttää minut niille sijoille. Mikä hitto se oli..? Lähden äänen suuntaan ihmeissäni ja löydän sen lähteen pihalta kiemurtelemassa tuskissaan. "Mitä..? Sinä.." sanon hiljaa. Siinä, muutaman metrin päässä tuo eilinen olento kiemurtelee kivusta murahtelujen saattelmana, mutta minkälaisesta..? Maassa ei ole verta, eikä olennessa ole näkyviä haavoja. "Huomenta tai oikeastaan iltapäivää. Mukavaa, että olet hereillä", Cyrilin ääni sanoo takaani. Käännyn tämän puoleen. "Ja sinä olet kuin mitään ei tapahtuisi! Mikä sinua vaivaa?!" kysyn. "Noela, tuo ei ole meidän asiamme. Se on hänen omansa. Me emme voi kuin katsoa sivusta, koska hän itse valitsi tuon", Cyril selittää ja ojentaa minulle lasin, jossa on verta. "Mm.. Kiitos, mutta miten niin? Tuo kipuko valinta? Miten niin?!"

kysyn. "Äläpäs äksyile, Noela. Olet hämilläsi. Tehdään niin, että menepäs syömään heti ja selitän sinulle tilanteen sitten", Cyril sanoo tyynesti, mutta katsoo minua niin, että tunnen noiden sanojen painon sielussani asti. Nyökkään ja olin astumassa Cyrilin ohitse, mutta matkani pysäyttää huuto, joka oli täynnä tuskaa.. ja se kuului miehelle.. Käännähdän ja näen olennon paikalla maassa vatsallaan makaavan miehen, joka on täynnä haaleita arpia. Saatoin nähdä kuinka miehen arpinen vartalo kohoili tiheästä hengittämisestä. Mitä.. hänelle on käynyt..? "Noela, mene", Cyrilin sanoissa on nyt enemmän painoa ja suuntaan välittömästi syömään. Miehen arpinen vartalo pyöri mielessäni. Miten..? Ei meille jää arpia.. Tai ei ainakaan pitäisi.. Syötyäni oloni on paljon parempi ja virkeämpi. Kaikki kivut ovat poissa ja olen taas voimissani. Ihanaa olla taas nälätön.. Löydän Cyrilin olohuoneen divaanilta, mutta yksin. Missä se mies on? Istun Cyrilin viereen ja tämä laskee lukemansa kirjan vierelleen. "Missä se mies on?" kysyn. "Lepäämässä. Muutos vaati paljon voimia häneltä", Cyril vastaa. "Muutos.. Ah, tietenkin. Hän on meikäläisiä. Mutta miksi? Muutoksen pitäisi olla kivuton", sanon. Cyril nyökkää. "Kyllä, mutta se on tuskainen niille, jotka muuttuvat ensimmäistä kertaa ja niille jotka muuttuvat pitkästä aikaa, joko eläimelliseen muotoonsa tai takaisin ihmismäiseen muotoonsa." "Mm.. Niin.. Kuinka kauan se aikaväli on muutoksien välillä, jolloin siitä tulee kivuliasta?" kysyn. "En osaa sanoa, mutta se on tässä tapauksessa 30 vuotta", Cyril vastaa. "..Niin paljon..." ällistyn. "Luulin, että se on vain vuosi tai pari.." "..Niin. Et taidakkaan tietää kuka "se mies" on?" Cyril sanoo. "Anteeksi.. Minun ei ollut tarkoitus sanoa sitä alentavasti.." pahoittelen. "Minä olen nähnyt hänen silmänsä.. Hän on sinuakin vanhempi, mutta kun osoitin hänelle kunnioitusta, hän kuulosti kyllästyneeltä. Miksi?" Cyril naurahtaa huvittuneesti. "Tuo on niin häntä.. Hän ei jaksa olla ylempi vaikka kuuluisikin olla ikänsä puolesta. Hän haluaa olla tasavertainen muiden kanssa." "Miksi? Hänhän saisi olla luvalla ylempi!" sanon. Cyril nyökkää. "Niin saisi olla, mutta en osaa sanoa, että miksi hän niin tekee. Kukaan meistä ei tiedä hänen elämästään mitään ennen kuin hän liittyi tähän laumaan." "Mm.. Liittyvätkö hänen arpensa menneisyyteensä?" "Olet utelias, kuten aina", Cyril naurahtaa. "Osittain ja osittain ei. Suurin osa arvista hän on saanut luonamme." "Miksi?" kysyn. "Siihen en vastaa. "Se mies" saa vastata itse." "Kiusaatko minua vain, koska en tiedä hänen nimeään?" Ristin käteni. "En minä mikään telepaatikko ole!" "Kyllä minä sen tiedän", Cyril virnistää ja lyön häntä olkaan leikillä. "Olet törkeä.." mutisen. "Noh, mikä hänen nimensä on?" "Hän on Gideon", Cyril vastaa. "Muuten, uskon, että sinun pelastamisella on jokin tarkoitus." "Ai, hän siis kertoi." Cyril nyökkää. "Totta kai. Olemme hyvät ystävät. Gideon on hiljainen mies, joka pitää pohtimisesta ja tarkkailusta. Kirjojen lukukin on hänestä mielenkiintoista hommaa.. Itse en niistä välitä.." "Muuten, miten niin tarkoitus?" ihmettelen. "Hän kertoi, että hän heräsi 30 vuotisesta Koomasta sinun pakokauhuusi", Cyril kertoo ja suuni lokahtaa auki. "Mitä..h? Miten..? Olinko minä muka lähellä hänen lepopaikkaansa?" "Kyllä, juoksit sen ohitse." "Vai niin.. Mutta mitä se tarkoittaa jos minä heräsin hänet..?" kysyn. "Sitä kukaan meistä ei tiedä. Toki se voi olla sattumaa, että Gideon heräsi kun juoksit kauhuissasi ohitse ja tunsit sitten pakokauhuusi tai sitten hän todella heräsi siihen.. Sitä ei voi tietää", Cyril selittää. "Niin, mutta onko se huono vai hyvä asia jos Gideon heräsi pakokauhuuni..?" "Ja sinäkö olet huolissasi, että Gideon on idiootti ja kohtelee sinua huonosti?" "Ei, ei, ei!" vastustelen. "Ehdottomasti ei! Tarkoitan.. että en kai herättänyt häntä liian aikaisin?" "Et. Hänen haavansa olivat täysin umpeutuneet niin kuin näit aikaisemmin. Pelkkiä arpia", Cyril vastasi. Nyökkäsin. "Niin.. Muuten.. muuttumisesta puheenollen.. miksi meidänlaisemme eivät enää muutu eläimelliseen muotoonsa enään?" "Noh, siihen on monta syytä, kuka pelkää muuttumisen kipua, kuka ei jaksa harjoitella sitä, koska se vie aikaa ennen kuin voi muuttua." Avaan suuni, mutta se sulkeutuu kun kuulen oven

pamahtavan seinään. Hätkähtäen katson eteisen suuntaan. "MISSÄ HÄN ON?!" kuuluu vihainen huuto ja askelia, jotka etenevät isoin harppauksin. Katson vierelleni, mutta Cyril on jo kadonnut. "Hei, päästä!" uusi vihainen huudahdus ja siinä olohuoneen oven edessä Cyril seisoo Rocin edessä. Cyril pitelee kiinni Rocin lihaksikkaasta olkapäästä. Roc heilauttaa olkapäätänsä ja Cyrilin käsi irtoaa, mutta yllätykseksi ei tämä lihaksikas mies liiku minnekään. Cyril vain seisoo tämän edessä ja tuijottaa tätä. "Missä. Hän. On?!" Roc kysyy voimakkaalla äänen painolla. "Lepäämässä ja siellä pysyy. Anna olla, Roc", Cyril sanoi viileän rauhallisella äänellä. "Osoita hänelle edes sen verran kunnioitusta." "Hitot kunnioituksesta! Meillä jäi asioita pahasti kesken! Päästä minut!" Roc kiroi. "En ja hän tulee luoksesi kun on sen aika. Vaikka hän on vanha, ei hän ole avuton. Hän kyllä osaa tulla luoksesi", Cyril jatkoi viileän rauhallisella äänellä. "Aivan sama! Mi- "Roc, lopeta tuo ja kunniota heitä heti", kuuluu miehen ääni, joka on tyyni. Välittömästi Roc kääntyy ja marssii ulos. Cyrilin kasvoille nousee ystävällinen hymy ja hän viittaa eteisessä seisovan miehen olohuoneeseen. Cyril tulee olohuoneeseen istuen viereeni ja sieltähän hänen perässään tulee johtajamme, lauman kolmanneksi vanhin, Rodrico. Harmaantunut mies istuu eteemme nojatuoliin ja ensimmäiseksi katsoo minuun lempein silmin. "Kuulin seikkalustasi. Harvinaista, että se kesti peräti 2 päivää, mutta nälkä heikentää nuoria todella paljon.." Rodrico sanoo. "Oletko kunnossa?" "Olen, kiitos kysymästä. Muuten, siitä puheenollen, toiko Gideon minut tänne?" "Kyllä ja hyvä, että toi hyvään aikaan", Rodrico vastaa. "Cyril ei nukkunut ollenkaan ja oli vähällä lähteä perääsi, koska oli niin huolissaan. Se oli todella vähällä, ettemme joutunut sitomaan häntä ketjuilla kiinni.. Me muut taas järkeilimme, että olet kunnossa ja palaat kun palaat. Olet nuori ja haluat omaa aikaa." Rodrico katsoo Cyriliin, joka taas on haudannut kasvot käsiinsä. "Hitto, Rod-herra.." Cyril katsoo mieheen ja olen näkeväni punaa tämän poskilla. "Oliko pakko kertoa?!" Rodrico virnistää. "Kyllä." "Mut- Hiljennän Cyrilin laskemalla käteni tämän olkapäälle. "Cyril, ei sinun tarvitse hävetä. On todella suloista, että olet huolissasi." Mies pysyy hiljaa ja halaan tätä. "Sinä vain välität minusta. Ei siinä ole hävettävää, Cyril." Mies työntää minut kauemmas ja katsoo minua silmiin. "Totta kai välitän! Olet kuin tytär minulle!" Hymyilen. "Minä tiedän sen." "Saanen keskeyttää teidät?" Rodrico kysyy ja katsomme tähän. "Niin?" Cyril ihmettelee. "Kysyn tieltä Gideonin ystävänä. Juan Jose haluaisi tutkia Gideonin nyt, joten mitä mieltä olette?" Rodrico tiedustelee. Cyril hieraisee nenän vartaan ja huokaisee. "Voi, Jay.. Hän on kuin pieni lapsi.. Kaikki tänne nyt heti.. Ei. Jay ei saa tutkia Gideonia vielä, koska hänen on levättä. Hän palasi ihmismuotoonsa vasta noin tunti sitten. Me katsomme huomenna onko hän vielä voimissaan, jos on. Jay saa tutkia hänet. Sano Jaylle, että hänen on odotettava tai en vastaa seurauksista. Gideonin ON levättävä." Rodrico nyökkää kunnioittavasti. "Arvelinkin, että vastaisitte jotain tuonne päin. Minä välitän viestisi Juan Joselle." "Rod-herra, älkää teititellä", Cyril huomauttaa. Rodrico hymähtää. "Anteeksi, se vain tulee." "Ei se mitään", Cyril vastaa. Rodrico nousee. "Cyril, tarvitsen apuanne eräässä asiassa. Tuletko toimistolleni nyt?" Cyril nyökkää nousten. "Voin tulla." Cyril katsoo minuun ja tällä on se katse, joka kertoo, että hän ei haluaisi jättää minua. "Mene vain. Älä edes aloita", sanon. Cyril luo minulle lempeän hymyn ja poistuu sitten asunnosta Rodricon kanssa. Nousen ja suuntaan olohuoneesta käytävälle, jonka vasemmalla puolella on muutaman metrin päässä ulko-ovi ja oikeanpuolinen osa käytävästä menee keittiön ohitse. Käytävä kaartaa keittiön ovi-aukon jälkeen vasemmalle, jossa on makuuhuoneiden ovia neljä kappaletta. Kaksi vierashuonetta ja minun ja Cyrilin huone. Suuntaan huoneeseeni, mutta matkani pysähtyy ensimmäisen vierashuoneen kohdalla. Minulle tulee omituinen tunne.. Tunne, joka vaatii minua katsomaan huoneeseen..